

כל הדברים ביקום רק מבקשים ליטוף

לאמא (מתוך מחזור)

.1

אמא אומרת שכשכל שערה יהיה לכן
היא לא תצבע אותו יותר, אבל המלים
מאפירות בפיה.
עלשו היא צובעת את שערה באדם בווער
של אש שכלתה פעם יער
ושרשי אפר יורדים
מראשה עד רגליה הלכנות
ופורחים בנרידיה.

כשתמותי, אדע שהגיע תורי
שהמבוא ממנו הגעתי נסגר ונבלע באש
ונותרה לי רק היציאה האחרת.
השאירי, אמא
השאירי הפתח, החריץ שבדלת
ללילות בהם קראתי לך כי לא יכלתי
לשאת את חיי עוד,
וללילות בהם החלטתי להניח לך לישן.

.2

בקצה הגוף היה חדר מדרגות
להסתתר בו. ימים ארזים
ראיתי אותך וידעתי שאת מתלבטת.
גם מתי רעידת האדמה נטמנים באדמה
ולאט הם סולחים לה. אם תלכי
אם תחליטי ללכת, אמא
יקברו אותך בה. אני אסלח
אני אוסיף ואחיה בתוך הרעד שלך.

לפסיכולוגית יעל (מתוך מחזור)

.1

אָנִי לֹא רוֹצֶה כְּדוֹרִים
אָנִי רוֹצֶה מֵהַבְּכִי בְּחֹזֶךְ
תִּנְי לִי מִיָּם
תִּנְי אֶת יָם חִיקֶךָ
תִּנְי אֶת יְבֻשֶׁת פְּנֶיךָ
תִּנְי לִי אֶת דּוֹחֵיֶיךָ
אֶת חֲדָרְךָ הַמּוֹאֵר
אֶת הַמַּיִם הַזּוֹהָרִים בְּחֹזֶךְ
אֶת הַמְּקוֹם שֶׁבּוֹ אֶת שׁוֹחָה
כְּשֶׁאֵת לְבַדְךָ.

.2

בְּקִשְׁתִּי לְצִפּוֹת אֶת גּוֹפְךָ בְּזִכּוּכִית
כְּמוֹ אֲקוֹרִיּוֹם
לְמִלָּא אוֹתְךָ מִיָּם
לְשָׁחוֹת מִצַּד לְצַד בְּבִטְנְךָ
לְהִתְקַל בְּדַפְנוֹת פְּנֶיךָ
לְהִתְחַפֵּר בְּאֲדָמוֹת הַרְכוֹת שֶׁל לְחֵיֶיךָ
לְרֵאוֹת בְּעֵדֶךָ כְּשֶׁאֵת מִתְפַּשְׁטֶת
לְרֵאוֹת בְּעֵדֶךָ כְּשֶׁאֵת נִכְנָסֶת לִיָּם
לְרֵאוֹת בְּעֵדֶךָ כְּשֶׁאֲנָשִׁים אֲמֵתִיִּים
קוֹרְאִים לְךָ לְבוֹא אֶל הַמַּיִם.

*

שׁוֹב אָנִי כּוֹתֵבֶת עַל הַיֶּלֶד שֶׁלְנוּ
שֶׁהִיא בְּרֵאשִׁית, כְּשֶׁנִּפְגַּשְׁנוּ
מָה יִכְלֵתִי לַעֲשׂוֹת
מִלְבֵּד לְהִתְחַלֵּק אִתְךָ
מִלְבֵּד לְהִפָּךְ לְהִיּוֹת
יּוֹתֵר מִכִּפֵּי שְׁאֲנִי

מְלֹבֵד לְרִצּוֹת אֶת הַיָּלֵד שְׁלָנוּ
שֶׁהַחֹשֶׁךְ הַשִּׁיגוּ.

דִּיוֹנוֹן עוֹר בְּקִרְקָעִית הַבֶּטֶן
לְפַעֲמִים אֲנִי טוֹבֵלֶת אֶת הָאֶצְבָּע
לְפַעֲמִים אֲנִי לוֹחֶצֶת אוֹתוֹ
כְּדֵי לְכַתֵּב.

לִיִּקָּה

מָה חֲשַׁבְתָּה לִיִּקָּה
בֵּין הַכּוֹכָבִים

רְחוֹקָה מִכַּף יָד

הָאֵם רָאֵתָה שְׁהָאֲרִיץ כְּדוֹר
וְלֹא יָדְעָה לְמִי לְהִשָּׁיב

הָאֵם חִפְתָּה כָּל הַזְּמַן
שֶׁיָּבוֹאוּ לְקַחַת אוֹתָהּ

הָאֵם נִבְחָה
כְּשֶׁשָּׁבִיטִים נִפְלוּ בַּפְּרוֹתָהּ
הָאֵם עֲדִין הִרְגִישָׁה
אֶת כְּבֹדוֹ שֶׁל הַגּוֹף

הָאֵם חֲשַׁבְתָּה כְּשֶׁעֲצָמָהּ אֶת עֵינֶיהָ

שֶׁכָּל הַדְּבָרִים בִּיקוּם
רַק מִבְּקָשִׁים לְטוֹף.

בין הערביים, כשהכלבים

בין הערביים, כשהכלבים מגיעים אל סף אהבתם
וקוראים אלה לאלה, ואחריהם
התינוקות בבכיים,
אז כמו גלד
תריס יורד על החלון הפתוח,
היום מסתים ופצע השמש נסגר
רק נסגר, לא נרפא
היום אינו נרפא
רק נגמר,
מול התריס המוגף
תינוקות חבוקים באמם
כמו ענבלים בפעמוני רוח
מגיעים אל סף אהבתם.

לב

אנחנו הולכות בגן לזכר בנה המת והיא
מראה לי אבן
מה את רואה?

לב

היא מחיכת, פן, זה לב. זה לב,
ואבן זו?

לב

לא, זה סוס
היא מתקרבת אל הלב הגדול
ומלטפת את עיניו ונחיריו.
איך את לא רואה
כמה אהב לרכב.

נְכַסְנוּ הַבַּיְתָה
בְּנֵה הָיָה מֵת עֵדִין
וְחִדְרוּ הָיָה רַק חֹדֵר רִיק.
שְׁתִּינוּ תָה
וְהִיא הִסִיעָה אוֹתִי לְתַחֲנוֹת הָרֶכֶת.
רְצִיתִי לְחַבְקָהּ
אָבֵל הַגּוֹף הָיָה אָבֵן
מְשָׁנָה בְּיוֹתֵר.